

Bruksela, 12 czerwca 2017 r.
(OR. en)

9401/17

LIMITE

ENER 242
ENV 522
TRANS 189
ECOFIN 428
RECH 198
CODEC 847

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2016/0376 (COD)

NOTA

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli
Nr dok. Kom.:	15091/16 ENER 413 ENV 754 TRANS 473 ECOFIN1149 RECH 340 IA 124 CODEC 1789 ADD 1 - 13
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniającej dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej – Podejście ogólne

I. WPROWADZENIE

1. Komisja przedstawiła wyżej wymieniony wniosek w dniu 30 listopada 2016 r. jako część pakietu dotyczącego czystej energii. Celem wniosku jest zapewnienie ciągłości unijnej polityki w zakresie efektywności energetycznej w kontekście ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030. W szczególności, w oparciu o klauzulę przeglądową orientacyjnego celu w wysokości 27 % w zakresie efektywności energetycznej UE wymienionego w konkluzjach Rady Europejskiej z 23–24 października 2014 r. w sprawie unijnych ram polityki klimatyczno-energetycznej, Komisja proponuje wiążący unijny cel w zakresie efektywności energetycznej w wysokości 30 %.

2. W odniesieniu do innych aspektów – przegląd dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej ma na celu zapewnienie dalszego stosowania obecnych środków polityki do roku 2030 i poprawę obowiązujących przepisów w oparciu o doświadczenia z realizacji. Proponuje się rozszerzyć obowiązek rocznej oszczędności energii na poziomie 1,5 % do roku 2030 i zaliczać jako kwalifikujące się oszczędności jedynie nowe środki polityki i nowe działania w okresie po roku 2020. W celu umożliwienia zindywidualizowanych działań uwzględniających specyfikę krajową alternatywne środki są uznawane na równi z systemami zobowiązującymi do efektywności energetycznej, a do obu instrumentów zostanie wprowadzony obowiązek uwzględniania ubóstwa energetycznego. Ponadto wniosek przyczynia się do uściślenia obowiązków w zakresie opomiarowania i naliczania opłat z korzyścią dla użytkowników końcowych ogrzewania i chłodzenia, tak aby mogli oni otrzymywać dokładne informacje na temat własnego indywidualnego zużycia energii.
3. Analiza wniosku rozpoczęła się w styczniu 2017 r. podczas prezydencji maltańskiej. Komisja przedstawiła swój wniosek i związaną z nim ocenę skutków, po czym nastąpiła wymiana poglądów. W odniesieniu do oceny skutków delegacje dopytywały się szczegółowo, w jaki sposób Komisja przeanalizowała wpływ podniesienia celu efektywności energetycznej na system handlu uprawnieniami do emisji, a także krytykowały niektóre aspekty modelu makroekonomicznego, na podstawie którego poddano ocenie charakter i poziom celów. Kilka delegacji wyraziło pogląd, że do oceny skutków powinien również zostać włączony art. 8 dyrektywy, i zwróciło się z wnioskiem o jego zmianę. Pewna liczba delegacji podkreśliła silne powiązania z procesem zarządzania i zaakcentowała potrzebę utrzymania globalnej perspektywy pakietu dotyczącego czystej energii podczas omawiania poszczególnych wniosków.

II. NAJWAŻNIEJSZE OBIEKCJE DELEGACJI

Ogólny cel UE dotyczący efektywności energetycznej

4. Ogólnie rzecz biorąc, delegacje poparły wniosek Komisji i potrzebę określenia jasnych ram polityki w dziedzinie efektywności energetycznej na lata 2020–2030. Jedną z głównych kwestii dotyczy poziomu i charakteru ogólnego celu UE w zakresie efektywności energetycznej, odnośnie do którego państwa członkowskie mają rozbieżne stanowiska. Niektóre delegacje opowiadały się za celem orientacyjnym, a nie wiążącym, oraz ściślejszym podążaniem za konkluzjami Rady Europejskiej, w których przedstawiono orientacyjny cel efektywności energetycznej na poziomie 27 %. Jednocześnie kilka innych delegacji wyraziło poparcie dla wiążącego celu wynoszącego 30 %, zgodnie z propozycją Komisji. Ogólnie uznano, że decyzja w sprawie ogólnego celu UE wymaga rozważenia na wysokim szczeblu politycznym i powinna zostać pozostawiona ministrom.

Obowiązek oszczędności energii

5. Podczas szczegółowej analizy artykułów wniosku większość delegacji wyraziła też obawy co do realizacji celu obowiązku oszczędności energii na poziomie 1,5 %, określonego w art. 7 dyrektywy, a istniejące mechanizmy elastyczności w liczeniu uznano za niewystarczające do określenia najbardziej odpowiednich strategii realizacyjnych, które uwzględniałyby specyfikę krajową. Aby rozwiązać te obawy i zapewnić zamierzoną elastyczność bez obniżenia poziomu ambicji, prezydencja wprowadziła do tekstu kilka propozycji kompromisowych.
6. Pomimo tych kompromisowych propozycji podczas ostatniej dyskusji na posiedzeniu Grupy Roboczej ds. Energii w dniu 30 maja kilka delegacji w dalszym ciągu wyrażało zastrzeżenia co do wysokiego poziomu ambicji w odniesieniu do obowiązku oszczędności energii, a także potrzebę jeszcze większej elastyczności w zakresie osiągnięcia celów dotyczących oszczędności. W szczególności poruszono możliwość zaliczania długoterminowych środków i wczesnych działań na poczet obowiązku oszczędności na 2030 r., możliwość zaliczania małoskalowej energii ze źródeł odnawialnych oraz uproszczenie metod. Przeciwwstawiając się tym poglądom, kilka innych delegacji postrzega możliwość wprowadzenia dalszych mechanizmów elastyczności jako istotny i nieakceptowalny spadek poziomu ambicji wniosku.

7. Załączony kompromisowy tekst prezydencji stanowi kolejną próbę znalezienia równowagi między ambicją a elastycznością. Wprowadza on ponownie obowiązek oszczędności na poziomie 1,5 % i przewiduje przegląd śródkresowy w 2024 r. w celu oceny, czy należy obniżyć pułap 1,5 % w drugiej połowie dekady, w latach 2026–2030. Jest to połączone z dodatkową elastycznością w sposobie zaliczenia energii odnawialnej wytwarzanej na miejscu na poczet oszczędności (załącznik V pkt 2 lit. dd)) oraz z ponownym wprowadzeniem możliwości zaliczania oszczędności energii w danym roku na poczet dowolnego z czterech poprzednich lub trzech następnych lat (art. 7 ust. 4b). Celem Coreperu jest przeanalizowanie tekstu prezydencji i uzgodnienie w odniesieniu do art. 7 rozwiązania kompromisowego, które mogłoby być do zaakceptowania dla większości delegacji. Szczegółowe dyskusje na szczeblu ministerialnym na ten techniczny temat powinny być ograniczone do minimum.

III. POZOSTAŁE KWESTIE

8. Kilka delegacji zwróciło uwagę na brak jasności w zakresie przepisów dotyczących opomiarowania i naliczania opłat i uznało, że związane z nimi obciążenia administracyjne i finansowe są nieproporcjonalne. Niektóre delegacje wyraziły również obawy co do potencjalnego negatywnego wpływu tych obowiązków na rynki najmu. Przepisy i odpowiadający im motyw zostały uproszczone i doprecyzowane, aby uwzględnić te zastrzeżenia.
9. W odpowiedzi na krytykę ze strony kilku państw członkowskich obowiązek uwzględniania ubóstwa energetycznego przy opracowywaniu systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej został również zmieniony. Został przeformułowany w sensie bardziej ogólnym oraz dostosowany do podobnego kompromisu we wniosku dotyczącym dyrektywy w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (art. 7 ust. 6a).¹

W dwóch powyższych kwestiach propozycje kompromisowe powinny rozwiązać obawy delegacji.

¹ Dok. 9988/17.

10. Podejście ogólne do niniejszego wniosku wyraziłoby wstępne stanowisko Rady oraz stanowiłoby podstawę przygotowań do negocjacji z Parlamentem Europejskim. W tym kontekście należy podkreślić, że z uwagi na powiązania z wnioskiem ustawodawczym dotyczącym sprawowania rządów przepisy uzgodnione w ramach ogólnego podejścia do dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej powinny zostać odzwierciedlone we wniosku dotyczącym sprawowania rządów. Jednocześnie niektóre przepisy podejścia ogólnego do dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej można będzie ponownie przeanalizować na późniejszym etapie w świetle wyników dyskusji w sprawie wniosku dotyczącego sprawowania rządów.

Zmiany w stosunku do poprzedniego dokumentu (dok. 6388/3/17 REV 3) wyróżniono **pogrubieniem i podkreśleniem**. Niektóre motywy zostały dostosowane w celu odzwierciedlenia zmian w przepisach merytorycznych.

Na tym etapie procedury Komisja zastrzega jednak swoje stanowisko w sprawie całego proponowanego tekstu kompromisowego.

Wszystkie delegacje zgłosiły do tekstu zastrzeżenie weryfikacji.

11. Komisja ITRE w Parlamencie Europejskim wyznaczyła Adama Gierka (S&D) na sprawozdawcę i ma wydać opinię w listopadzie 2017 r. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przedstawił swoją opinię w dniu 26 kwietnia 2017 r., a oczekuje się, że Komitet Regionów przedstawi swoją opinię w dniu 13 lipca 2017 r.

IV. WNIOSEK

12. Coreper jest proszony o przeanalizowanie kompromisowej propozycji, o rozwiązanie nierozstrzygniętych kwestii i przekazanie tekstu kompromisowego prezydencji, aby Rada ds. TTE (Energia) mogła wypracować podejście ogólne na posiedzeniu Rady w dniu 26 czerwca.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

² Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

- (1) Ograniczenie zapotrzebowania na energię jest jednym z pięciu wymiarów strategii dotyczącej unii energetycznej przyjętej w dniu 25 lutego 2015 r. Poprawa efektywności energetycznej będzie korzystna dla środowiska, spowoduje ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, poprawę bezpieczeństwa energetycznego poprzez zmniejszenie zależności od importu energii spoza Unii, obniży koszty energii dla gospodarstw domowych i przedsiębiorstw, wspomogę łagodzenie ubóstwa energetycznego i doprowadzi do wzrostu zatrudnienia i ożywienia całej gospodarki. Jest to zgodne z unijnymi zobowiązaniami podjętymi w ramach unii energetycznej i globalnych działań związanych z klimatem ustanowionych na mocy porozumienia paryskiego z grudnia 2015 r. zawartego przez strony Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu.
- (2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE¹ jest elementem realizacji unii energetycznej, zgodnie z którym efektywność energetyczna powinna być traktowana jako pełnoprawne źródło energii. Zasada „efektywność energetyczna przede wszystkim” powinna być uwzględniana przy określaniu nowych przepisów po stronie podaży i innych obszarów polityki. Komisja powinna zapewnić, aby efektywność energetyczna i działania po stronie odpowiedzi na zapotrzebowanie mogły konkurować na równych warunkach ze zdolnościami wytwarzania energii. Efektywność energetyczną należy brać pod uwagę za każdym razem, gdy podejmowane są odpowiednie decyzje dotyczące planowania lub finansowania. Usprawnienia w zakresie efektywności energetycznej należy realizować za każdym razem, gdy są one bardziej opłacalne niż równoważne rozwiązania po stronie podaży. Powinno to pomóc w wykorzystaniu różnorodnych korzyści w zakresie efektywności energetycznej dla społeczeństwa europejskiego, w szczególności dla obywateli i przedsiębiorstw.
- (3) W październiku 2014 r. Rada Europejska ustanowiła cel w zakresie efektywności energetycznej wynoszący 27 % do 2030 r., który zostanie poddany przeglądowi do 2020 r. „z myślą o poziomie unijnym wynoszącym 30 %”. W grudniu 2015 r. Parlament Europejski wezwał również Komisję do oceny możliwości osiągnięcia celu w zakresie efektywności energetycznej wynoszącego 40 % w tej samej perspektywie czasowej. Należy zatem dokonać przeglądu i zmiany dyrektywy w celu jej dostosowania do perspektywy czasowej sięgającej roku 2030.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).

- (4) W perspektywie czasowej do 2030 r. wiążące cele nie występują na poziomie krajowym. Konieczność osiągnięcia przez Unię jej celów w zakresie efektywności energetycznej na poziomie unijnym, wyrażonych w postaci zużycia energii pierwotnej i końcowej do roku 2020 i 2030, powinna zostać jasno określona w postaci wiążącego celu wynoszącego 30 %. Takie doprecyzowanie na szczeblu UE nie powinno nakładać ograniczeń na państwa członkowskie, ponieważ zachowują one swobodę określania swoich wkładów krajowych w oparciu o zużycie energii pierwotnej lub końcowej, oszczędności energii pierwotnej lub końcowej bądź energochłonność. Państwa członkowskie powinny wyznaczyć sobie orientacyjne krajowe wkłady w zakresie efektywności energetycznej, biorąc pod uwagę fakt, że unijne zużycie energii pierwotnej do 2030 r. nie może być większe niż 1 321 Mtoe energii pierwotnej lub 987 Mtoe energii końcowej. Oznacza to że zużycie energii pierwotnej należy zmniejszyć w Unii o 23 %, a zużycie energii końcowej o 17 % w porównaniu z poziomami z 2005 r. Regularna ocena postępów państw członkowskich w zakresie realizacji celu Unii na rok 2030 jest niezbędna i została przewidziana we wniosku ustawodawczym dotyczącym zarządzania unią energetyczną.
- (5) Obowiązek dotyczący ustanowienia przez państwa członkowskie długoterminowej strategii stymulowania inwestycji w renowację krajowych zasobów budynków i zgłaszania ich Komisji należy usunąć z dyrektywy 2012/27/UE i dodać do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE¹, gdzie pasuje on do długoterminowych planów dotyczących budynków o niemal zerowym zużyciu energii i dekarbonizacji budynków.
- (6) W kontekście ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 obowiązek oszczędności energii powinien zostać przedłużony poza rok 2020. Wydłużenie okresu obowiązku poza rok 2020 zapewniłoby większą stabilność dla inwestorów, a tym samym będzie wspierać długoterminowe inwestycje i długoterminowe środki w zakresie efektywności energetycznej, takie jak renowacje budynków.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13).

- (7) Państwa członkowskie są zobowiązane do spełnienia wymogu w zakresie łącznych oszczędności energii końcowej dla całego okresu objętego obowiązkiem, równoważnego z „nowymi” oszczędnościami wynoszącymi 1,5 % rocznej wartości sprzedaży energii. Wymóg ten można spełnić za pomocą nowych środków z zakresu polityki, które zostaną przyjęte podczas nowego okresu objętego obowiązkiem (od 1 stycznia 2021 r. do 31 grudnia 2030 r.) lub za pomocą nowych indywidualnych działań podjętych w wyniku przyjęcia środków z zakresu polityki w trakcie lub przed rozpoczęciem poprzedniego okresu, lecz w odniesieniu do których indywidualne działania, które generują oszczędności energii, zostały faktycznie wprowadzone w nowym okresie.
- (8) Długoterminowe środki w zakresie efektywności energetycznej będą nadal przynosić oszczędności energii po roku 2020, lecz aby przyczynić się do realizacji nowego celu Unii w zakresie efektywności energetycznej na 2030 r., środki te powinny przynieść nowe oszczędności po roku 2020. Z drugiej strony oszczędności energii uzyskane po dniu 31 grudnia 2020 r. nie mogą być zaliczane na poczet łącznych oszczędności wymaganych dla okresu od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2020 r.
- (9) Nowe oszczędności powinny mieć charakter dodatkowy w stosunku do normalnych działań, tak aby nie można było zgłaszać oszczędności, które i tak miałyby miejsce. W celu obliczenia wpływu wprowadzonych środków można zaliczać jedynie oszczędności netto, zmierzone jako zmiana zużycia energii bezpośrednio związana z przedmiotowym środkiem dotyczącym efektywności energetycznej. W celu obliczenia oszczędności netto państwa członkowskie powinny ustanowić scenariusz odniesienia przedstawiający rozwój sytuacji w przypadku braku przedmiotowej polityki. Działanie w ramach polityki należy oceniać w stosunku do tego określonego scenariusza odniesienia. Państwa członkowskie powinny uwzględnić, że inne działania w ramach polityki mogą być podejmowane w tym samym okresie, co może mieć również wpływ na oszczędności energii, zatem nie wszystkie ze zmian obserwowanych od czasu wprowadzenia działania objętego polityką będącego przedmiotem oceny można przypisać wyłącznie tej polityce. Działania strony zobowiązanej, strony uczestniczącej lub strony uprawnionej powinny się faktycznie przyczyniać do osiągnięcia zgłaszanych oszczędności w celu spełnienia wymogu istotności.

- (10) Oszczędności energii wynikające z wdrożenia unijnych przepisów nie mogą być zgłaszane, o ile przedmiotowy środek nie wykracza poza minimum wymagane przez przedmiotowe przepisy, wyznaczając bardziej ambitne wymogi w zakresie efektywności energetycznej na poziomie krajowym czy też zwiększając upowszechnienie się danego środka. Uznając, że renowacja budynków stanowi istotny i długoterminowy wkład w zwiększenie oszczędności energii, konieczne jest wyjaśnienie, że wszystkie oszczędności energii związane ze wspieraniem renowacji istniejących budynków mogą być zgłaszane, jeżeli mają one charakter dodatkowy w stosunku do postępów, które miałyby miejsce w przypadku braku środka z zakresu polityki oraz jeżeli państwo członkowskie wykaże, że strona zobowiązana, strona uczestnicząca lub strona uprawniona rzeczywiście przyczyniła się do zgłaszanych oszczędności wynikających z przedmiotowego środka. [...] Renowację należy rozumieć jako obejmującą renowację budynków, zewnętrznych przegród budynków i elementów budynków, w tym systemów technicznych budynków. Instalacja pojedynczych urządzeń nie jest sama w sobie uważana za „system”.
- (11) Zgodnie ze strategią dotyczącą unii energetycznej oraz zasadami lepszego stanowienia prawa większe znaczenie należy nadać przepisom dotyczącym monitorowania i weryfikacji, z uwzględnieniem wymogu sprawdzenia statystycznie reprezentatywnej próby środków. Odniesienia do „statystycznie istotnej i reprezentatywnej próby” należy rozumieć jako wymóg ustanowienia podzbioru populacji statystycznej (środków służących oszczędności energii) w sposób, który odzwierciedlałby dokładnie całą przedmiotową populację (wszystkie środki służące oszczędności energii), a tym samym umożliwiałby wyciągnięcie uzasadnionych wniosków dotyczących zaufania do całości środków.

- (12) Poprawa efektywności energetycznej budynków powinna zapewnić korzyści szczególnie odbiorcom dotkniętym ubóstwem energetycznym. Państwa członkowskie mogą nałożyć na strony zobowiązane wymóg włączenia celów społecznych do środków służących oszczędności energii, w odniesieniu do ubóstwa energetycznego, a możliwość ta powinna obecnie zostać rozszerzona na środki alternatywne i przekształcona w obowiązek, przy jednoczesnym pozostawieniu państwom członkowskim pełnej elastyczności co do wielkości, zakresu i treści tych środków. Zgodnie z art. 9 Traktatu polityki Unii w zakresie efektywności energetycznej powinny sprzyjać włączeniu społecznemu, a więc również zapewniać dostępność środków w zakresie efektywności energetycznej dla odbiorców dotkniętych ubóstwem energetycznym.
- (13) Energia wytworzona na budynkach lub w budynkach za pomocą technologii energii odnawialnej zmniejsza ilość dostarczanej energii ze źródeł kopalnych. Ograniczenie zużycia energii oraz wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych w sektorze budowlanym to istotne działania zmierzające do ograniczenia uzależnienia energetycznego Unii i emisji gazów cieplarnianych, zwłaszcza w kontekście ambitnych celów w zakresie klimatu i energii wyznaczonych na 2030 r., jak również w kontekście globalnego zobowiązania podjętego w ramach Konferencji Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu (COP 21), która odbyła się w Paryżu w grudniu 2015 r. W związku z zobowiązaniem do oszczędności energii zawartym w art. 7 państwa członkowskie powinny zatem mieć możliwość uwzględnienia, w celu spełnienia wymogów w zakresie oszczędności energii, oszczędności energii powstałych wskutek wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych na budynkach lub w budynkach na własny użytek.

- (14) W ramach działań określonych w komunikacie Komisji w sprawie nowego ładu dla odbiorców energii w kontekście unii energetycznej i strategii ogrzewczej i chłodniczej należy wzmocnić minimalne prawa klientów do jasnych i aktualnych informacji o ich zużyciu energii. W art. 9–11 i załączniku VII do dyrektywy 2012/27/UE należy wprowadzić zmiany mające na celu zapewnienie częstych i obszerniejszych informacji zwrotnych dotyczących zużycia energii, w przypadku gdy jest to technicznie wykonalne i opłacalne, zważywszy na zainstalowane urządzenia pomiarowe. Należy wyjaśnić, że to, czy opomiarowanie podlicznikami jest efektywne pod względem kosztów, czy nie, zależy od tego, czy powiązane koszty są proporcjonalne w stosunku do potencjalnych oszczędności energii, **oraz, że jego ocena może uwzględniać wpływ innych konkretnych środków planowanych w danym budynku, takich jak przewidziana renowacja**. Należy również wyjaśnić, że prawa dotyczące rozliczeń i informacji o rozliczeniach lub zużyciu mają zastosowanie do odbiorców energii do celów ogrzewania, chłodzenia lub ciepłej wody użytkowej z centralnego źródła, nawet gdy nie mają oni bezpośredniego, indywidualnego stosunku umownego z dostawcą energii. Definicja terminu „odbiorca końcowy” może być rozumiana jako obejmująca wyłącznie osoby fizyczne lub prawne dokonujące zakupu energii w oparciu o bezpośrednie, indywidualne umowy z dostawcą energii. W związku z tym do celów niniejszych przepisów należy wprowadzić termin „użytkownik końcowy”, odnoszący się do szerszej grupy odbiorców. Termin „użytkownik końcowy” powinien obejmować, oprócz odbiorców końcowych nabywających energię do celów ogrzewania, chłodzenia lub ciepłej wody użytkowej na własny użytek, również użytkowników indywidualnych modułów w budynkach wielomieszkaniowych lub wielofunkcyjnych, w przypadku gdy takie moduły są zaopatrywane z centralnego źródła, a użytkownicy nie mają bezpośredniej lub indywidualnej umowy z dostawcą energii. Pojęcie „indywidualne rozliczanie użytkownika lokalu niebędącego odbiorcą końcowym” powinno się odnosić do pomiaru zużycia w poszczególnych modułach takich budynków. Do dnia 1 stycznia 2020 r. nowo instalowane liczniki ciepła i podzielniki kosztów ciepła powinny umożliwiać zdalny odczyt, aby zapewnić efektywne kosztowo i częste udzielanie informacji na temat zużycia. Nowy art. 9a ma zastosowanie jedynie do ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej z centralnego źródła. Państwa członkowskie mogą swobodnie decydować o tym, czy technologie umożliwiające odczyt przez przejście lub przejazd obok licznika uznaje się umożliwiające zdalny odczyt, czy też nie. Urządzenia umożliwiające zdalny odczyt nie wymagają indywidualnego dostępu do mieszkań lub modułów do celów odczytu.

(14a) Aby zapewnić przejrzystość rozliczania indywidualnego zużycia energii cieplnej i tym samym ułatwić wdrożenie opomiarowania podlicznikami, państwa członkowskie powinny podawać do wiadomości publicznej wszelkie obowiązujące przepisy krajowe dotyczące podziału kosztów ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody w budynkach wielomieszkaniowych i wielofunkcyjnych. Oprócz przejrzystości państwa członkowskie mogą zechcieć rozważyć podjęcie środków mających na celu wzmocnienie konkurencyjności w świadczeniu usług w zakresie opomiarowania podlicznikami, a tym samym przyczynić się do zapewnienia, by wszystkie koszty ponoszone przez użytkowników końcowych były uzasadnione.

- (15) Niektóre przepisy art. 15 dyrektywy 2012/27/UE dotyczące przetwarzania, przesyłu i rozdziału energii powinny zostać uchylone. Przegląd dorobku prawnego w dziedzinie energii może skutkować obowiązkami państw członkowskich wynikającymi ze zmiany struktury różnych aktów prawnych związanych z energią. Wspomniana zmiana struktury nie powinna mieć wpływu na obowiązki państw członkowskich w zakresie spełnienia zasadniczych wymogów dyrektywy 2012/27/UE, które mogą zostać przywrócone, w całości lub częściowo, w innych aktach prawnych.
- (16) Uwzględniając postęp techniczny i rosnący udział odnawialnych źródeł energii w sektorze wytwarzania energii elektrycznej, należy poddać przeglądowi domyślny współczynnik oszczędności wyrażony w kWh energii elektrycznej w celu odzwierciedlenia zmian współczynnika energii pierwotnej (PEF) dla energii elektrycznej. Obliczenia PEF dla energii elektrycznej są oparte na wartościach średniorocznych. Metoda rozliczania fizycznej zawartości energii została zastosowana do wytwarzania energii elektrycznej i ciepła z energii jądrowej, a metoda technicznej sprawności przemiany została zastosowana do wytwarzania energii elektrycznej i ciepła z paliw kopalnych i biomasy. W przypadku niepalnych odnawialnych źródeł energii metodą jest bezpośredni ekwiwalent oparty na podejściu dotyczącym energii pierwotnej ogółem. Do obliczenia udziału energii pierwotnej w przypadku energii elektrycznej z kogeneracji zastosowano metodę określoną w załączniku II do dyrektywy 2012/27/UE. Zastosowano średnią pozycję rynkową zamiast pozycji krańcowej. Przyjęto założenie, że wartość sprawności przemiany wynosi 100 % dla niepalnych odnawialnych źródeł energii, 10 % dla elektrowni geotermalnych i 33 % dla elektrowni jądrowych. Całkowitą sprawność kogeneracji oblicza się na podstawie najnowszych danych Eurostatu. Odnośnie do granic systemu współczynnik PEF wynosi 1 dla wszystkich źródeł energii. Obliczenia opierają się na najnowszej wersji scenariusza odniesienia PRIMES. Wartość współczynnika PEF opiera się na prognozie na 2020 r. Analiza obejmuje państwa członkowskie UE oraz Norwegię. Zestaw danych dla Norwegii opiera się na danych ENTSO-E.

- (17) W celu zapewnienia, aby załączniki do dyrektywy oraz zharmonizowane wartości referencyjne efektywności, o których mowa w art. 14 ust. 10, mogły być aktualizowane, konieczne jest przedłużenie przekazania uprawnień przyznanego Komisji.
- (18) W celu oceny efektywności dyrektywy 2012/27/UE należy wprowadzić wymóg dotyczący ogólnego przeglądu dyrektywy i sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego i Rady do dnia 28 lutego 2024 r.
- (19) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających¹ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (20) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2012/27/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

¹ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

Artykuł 1

W dyrektywie 2012/27/UE wprowadza się następujące zmiany:

(1) w art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólne ramy środków na rzecz wspierania efektywności energetycznej w Unii, aby zapewnić osiągnięcie przez Unię głównego unijnego celu zakładającego zwiększenie efektywności energetycznej o 20 % do 2020 r. oraz jej [wiążącego/orientacyjnego] głównego celu zakładającego zwiększenie efektywności energetycznej o [30 %] do 2030 r., a także tworzy warunki dla dalszej poprawy efektywności energetycznej po tych terminach. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy, których celem jest usunięcie barier na rynku energii oraz przewyższenie nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku, które ograniczają efektywność dostaw i wykorzystywania energii, a także przewiduje ustalenie orientacyjnych krajowych celów i wkładów w zakresie efektywności energetycznej na rok 2020 i rok 2030.”;

(2) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Wartości docelowe efektywności energetycznej

1. Każde państwo członkowskie ustala orientacyjny krajowy cel w zakresie efektywności energetycznej na rok 2020 w oparciu o zużycie energii pierwotnej lub końcowej, oszczędność energii pierwotnej lub końcowej bądź energochłonność. Państwa członkowskie powiadamiają o tych celach Komisję zgodnie z art. 24 ust. 1 i częścią 1 załącznika XIV. Wyrażają one te cele również w kategoriach bezwzględnego poziomu zużycia energii pierwotnej i końcowej w roku 2020 i wyjaśniają, w jaki sposób i na podstawie jakich danych zostało to obliczone.

Ustalając te cele, państwa członkowskie uwzględniają:

- a) fakt, iż unijne zużycie energii pierwotnej do 2020 r. nie może być większe niż 1 483 Mtoe energii pierwotnej **lub** nie większe niż 1 086 Mtoe energii końcowej;
- b) środki przewidziane w niniejszej dyrektywie;

- c) środki przyjęte, aby osiągnąć krajowe cele w zakresie oszczędności energii przyjęte na podstawie art. 4 ust. 1 dyrektywy 2006/32/WE; oraz
- d) inne środki wspierania efektywności energetycznej w państwach członkowskich i na szczeblu Unii.

Ustalając te cele, państwa członkowskie mogą również uwzględnić warunki krajowe, które mają wpływ na zużycie energii pierwotnej i końcowej, takie jak:

- a) pozostały potencjał w zakresie oszczędności energii w sposób opłacalny;
- b) zmiany i prognozy dotyczące PKB;
- c) zmiany w zakresie importu i eksportu energii;
- d) rozwój wszystkich odnawialnych źródeł energii, energii jądrowej, technologii wychwytywania i składowania dwutlenku węgla; oraz
- e) wczesne działania.

2. Do dnia 30 czerwca 2014 r. Komisja musi ocenić poczynione postępy oraz to, czy Unia ma szanse osiągnąć poziom zużycia energii w 2020 r. nie wyższy niż 1 483 Mtoe dla energii pierwotnej **lub** nie wyższy niż 1 086 Mtoe dla energii końcowej.

3. Przeprowadzając przegląd, o którym mowa w ust. 2, Komisja:

- a) sumuje orientacyjne krajowe cele w zakresie efektywności zgłaszane przez państwa członkowskie;
- b) ocenia, czy suma powyższych celów może zostać uznana za wiarygodną wytyczną wskazującą, czy Unia jako całość jest na właściwej drodze, z uwzględnieniem oceny pierwszego rocznego sprawozdania zgodnie z art. 24 ust. 1 i oceny krajowych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii zgodnie z art. 24 ust. 2;

- c) uwzględnia uzupełniającą analizę wynikającą z:
- (i) oceny postępów w kontekście zużycia energii oraz zużycia energii w powiązaniu z aktywnością gospodarczą na szczeblu Unii, z uwzględnieniem postępów w zakresie efektywności dostaw energii w państwach członkowskich, które oparły swoje orientacyjne krajowe cele na zużyciu energii końcowej lub na oszczędności energii końcowej, w tym postępów związanych z osiąganiem przez te państwa członkowskie zgodności z rozdziałem III niniejszej dyrektywy;
 - (ii) wyników badań modelowych dotyczących przyszłych tendencji w zakresie zużycia energii na szczeblu Unii;
- d) porównuje wyniki w lit. a) – c) z wielkością zużycia energii potrzebnej do osiągnięcia poziomu zużycia energii w 2020 r. nie wyższego niż 1 483 Mtoe dla energii pierwotnej lub nie wyższego niż 1 086 Mtoe dla energii końcowej.

3a. Do dnia 31 października 2022 r. Komisja oceni, czy Unia osiągnęła główne cele założone na rok 2020.

4. Każde państwo członkowskie wyznacza swoje krajowe wkłady w unijny cel w zakresie efektywności energetycznej na 2030 r., o którym mowa w art. 1 ust. 1, zgodnie z art. [4] i [6] rozporządzenia (UE) XX/20XX [w sprawie zarządzania unią energetyczną].

Wyznaczając przedmiotowe wkłady, państwa członkowskie biorą pod uwagę fakt, że unijne zużycie energii w 2030 r. nie może być większe niż 1 321 Mtoe dla energii pierwotnej **lub** 987 Mtoe dla energii końcowej. Państwa członkowskie przekazują Komisji przedmiotowe wkłady w ramach swoich zintegrowanych krajowych planów w zakresie energii i klimatu zgodnie z procedurą określoną w art. [3] i [7]–[11] rozporządzenia (UE) XX/20XX [w sprawie zarządzania unią energetyczną].”;

(3) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Obowiązek oszczędności energii

1. Państwa członkowskie muszą osiągnąć łączne oszczędności energii końcowej co najmniej równoważne:

- a) nowym oszczędnościom każdego roku od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. w wysokości 1,5 % rocznej wartości wolumenu sprzedaży energii odbiorcom końcowym, uśrednionej dla ostatnich trzech lat przed dniem 1 stycznia 2013 r.;
- b) nowym oszczędnościom każdego roku od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. w wysokości [...] **1,5 %** rocznej wartości wolumenu sprzedaży energii odbiorcom końcowym, uśrednionej dla ostatnich trzech lat przed dniem 1 stycznia 2020 r.

Do celów lit. b), i nie naruszając przepisów ust. 2 i 3, państwa członkowskie mogą zaliczyć te oszczędności energii, które wynikają z nowych środków z zakresu polityki, pod warunkiem że środki te skutkują:

- (i) nowymi konkretnymi działaniami podjętymi po dniu 31 grudnia 2020 r.; lub
- (ii) indywidualnymi działaniami podjętymi po dniu 1 stycznia 2014 r., a przed dniem 31 grudnia 2020 r. na okres 23 lat lub więcej.

Wolumen sprzedaży energii zużytej w transporcie może być częściowo lub w pełni wyłączony z tego obliczenia.

Państwa członkowskie decydują, w jaki sposób obliczona wielkość nowych oszczędności ma być rozłożona w okresie, o którym mowa w lit. a) i b), o ile wymagane łączne oszczędności ogółem zostają osiągnięte na koniec każdego okresu.

2. Z zastrzeżeniem ust. 3 każde państwo członkowskie może:
- a) przeprowadzać obliczenia wymagane na mocy ust. 1 lit. a), stosując wartości 1 % w roku 2014 i 2015; 1,25 % w roku 2016 i 2017; oraz 1,5 % w roku 2018, 2019 i 2020;
 - b) wyłączyć z obliczeń całość lub część wolumenu sprzedaży energii wykorzystanej w rodzajach działalności przemysłowej wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE;
 - c) pozwolić, by oszczędność energii w sektorach przetwarzania, dystrybucji i przesyłu energii, w tym w sprawnej infrastrukturze ciepłowniczej i chłodniczej, uzyskana w wyniku wdrożenia wymogów określonych w art. 14 ust. 4, art. 14 ust. 5 lit. b) oraz art. 15 ust. 1–6 i 9, została zaliczona na poczet wielkości oszczędności energii wymaganej na mocy ust. 1;
 - d) zaliczać oszczędność energii wynikającą z działań indywidualnych nowo wdrożonych od dnia 31 grudnia 2008 r., która nadal przynosi skutki w 2020 r. i w dalszym okresie oraz może być mierzona i weryfikowana, na poczet wielkości oszczędności energii, o której mowa w ust. 1.
3. Wszystkie opcje wybrane na podstawie ust. 2 nie mogą razem przekraczać 25 % ilości oszczędności energii, o których mowa w ust. 1. Państwa członkowskie stosują wybrane opcje i obliczają ich efekty oddzielnie dla okresów, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b):
- a) do obliczania wielkości oszczędności energii wymaganych w okresie, o którym mowa w ust. 1 lit. a), państwa członkowskie mogą korzystać z przepisów ust. 2 lit. a), b), c) i d);
 - b) do obliczania wielkości oszczędności energii wymaganych w okresie, o którym mowa w ust. 1 lit. b), państwa członkowskie mogą korzystać z ust. 2 lit. b), c) i d), o ile poszczególne działania w rozumieniu lit. d) nadal przynoszą weryfikowalne i wymierne skutki po dniu 31 grudnia 2020 r.

4. Oszczędności energii uzyskane po dniu 31 grudnia 2020 r. nie mogą być zaliczane na poczet łącznych oszczędności wymaganych dla okresu od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

4a. Państwa członkowskie, które przekraczają łączną wielkość oszczędności energii wymaganą w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r., mogą zaliczyć każdą nadwyżkę oszczędności na poczet łącznej oszczędności energii wymaganej na okres do dnia 31 grudnia 2030 r.

4b. Państwa członkowskie mogą zezwolić stronom zobowiązanym na zaliczenie oszczędności osiągniętych w danym roku, tak jakby zostały one osiągnięte w dowolnym z czterech poprzednich lub trzech następnych lat, o ile nie wykracza to poza granicę okresów obowiązku określonych w ust. 1.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby oszczędności wynikające ze środków z zakresu polityki, o których mowa w art. 7a i 7b oraz w art. 20 ust. 6, obliczano zgodnie z załącznikiem V.

6. Państwa członkowskie muszą osiągnąć wymaganą wielkość oszczędności wynikającą z ust. 1 poprzez ustanowienie krajowego systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 7a, albo poprzez przyjęcie alternatywnych środków, o których mowa w art. 7b. Państwa członkowskie mogą łączyć system zobowiązujący do efektywności energetycznej z alternatywnymi środkami z zakresu polityki.

6a. Przy opracowywaniu środków polityki, o których mowa w art. 7a i 7b, państwa członkowskie uwzględniają potrzebę zmniejszenia ubóstwa energetycznego, zgodnie z kryteriami określonymi przez państwa członkowskie i przy uwzględnieniu ich istniejących praktyk w tej dziedzinie.¹

7. Państwa członkowskie wykazują, że w przypadkach gdy ma miejsce nakładanie się oddziaływania różnych środków z zakresu polityki lub działań indywidualnych, oszczędność energii nie jest zaliczana podwójnie.

¹ W zależności od wyniku dyskusji na temat dyrektywy [XXXX] w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej można się odnieść do art. 29 tej dyrektywy.

8. Do dnia 30 czerwca 2024 r. Komisja oceni postępy poczynione w osiaganiu głównych celów określonych w art. 3 ust. 4 oraz to, czy w świetle tej oceny wartości określone w ust. 1 lit. b) powinny zostać zmniejszone na okres 2026–2030. W stosownych przypadkach Komisja przedstawi odpowiedni wniosek ustawodawczy.”;

(4) dodaje się art. 7a i 7b w brzmieniu:

„Artykuł 7a

Systemy zobowiązujące do efektywności energetycznej

1. W przypadku gdy państwa członkowskie zdecydują się wypełnić swoje obowiązki w zakresie osiągnięcia wielkości oszczędności wymaganej na mocy art. 7 ust. 1 za pomocą systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej, dopilnowują, aby strony zobowiązane, o których mowa w ust. 2, prowadzące działalność na terytorium danego państwa członkowskiego spełniły – bez uszczerbku dla art. 7 ust. 2 – wymóg w zakresie łącznych oszczędności energii końcowej określony w art. 7 ust. 1.
2. Państwa członkowskie wyznaczają, na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów, strony zobowiązane spośród dystrybutorów energii lub przedsiębiorstw prowadzących detaliczną sprzedaż energii działających na ich terytorium i mogą przy tym uwzględnić przedsiębiorstwa prowadzące dystrybucję lub sprzedaż detaliczną paliw transportowych działające na ich terytorium. Wielkość oszczędności energii, jaka jest wymagana do wypełnienia obowiązku, jest osiągnięta przez strony zobowiązane spośród odbiorców końcowych, wyznaczone przez państwa członkowskie, niezależnie od obliczeń dokonanych zgodnie z art. 7 ust. 1 lub, jeśli zdecydują tak państwa członkowskie, przez udokumentowane oszczędności osiągnięte przez inne strony, jak określono w ust. 5 lit. b).
3. Państwa członkowskie wyrażają wielkość oszczędności energii wymaganą od każdej strony zobowiązanej w kategoriach zużycia energii końcowej lub pierwotnej. Metodę wybraną w celu wyrażenia wymaganej wielkości oszczędności energii wykorzystuje się także w celu obliczania oszczędności zgłaszanych przez strony zobowiązane. Zastosowanie mają współczynniki konwersji określone w załączniku IV.

4. Państwa członkowskie ustanawiają systemy pomiaru, kontroli i weryfikacji, w ramach których weryfikacji poddaje się przynajmniej statystycznie istotną i reprezentatywną próbę środków poprawy efektywności energetycznej wdrożonych przez strony zobowiązane. Przedmiotowe pomiary, kontrole i weryfikacje są dokonywane w sposób niezależny od stron zobowiązanych.
5. W ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej państwa członkowskie:
- a) [...]
 - b) mogą zezwolić stronom zobowiązanym na zaliczanie na poczet ich obowiązku poświadczonej oszczędności energii osiągniętej przez dostawców usług energetycznych lub inne strony trzecie, w tym w przypadkach, gdy strony zobowiązane promują środki za pośrednictwem innych akredytowanych przez państwo podmiotów lub za pośrednictwem organów publicznych, które mogą obejmować formalne partnerstwa i mogą się łączyć z innymi źródłami finansowania. Jeżeli państwa członkowskie na to zezwalają, muszą zapewnić wprowadzenie procesu akredytacji, który jest jasno określony, przejrzysty i otwarty dla wszystkich podmiotów działających na rynku, a także jest ukierunkowany na minimalizację kosztów certyfikacji [...].
6. Raz do roku państwa członkowskie podają do publicznej wiadomości oszczędność energii osiągniętą przez każdą stronę zobowiązaną, bądź każdą podkategorię stron zobowiązanych, oraz łączną wielkość osiągniętą w ramach tego systemu.

Artykuł 7b

Alternatywne środki z zakresu polityki

1. W przypadku gdy państwa członkowskie postanawiają wypełnić swoje obowiązki w zakresie realizacji oszczędności wymaganych na podstawie art. 7 ust. 1 za pomocą alternatywnych środków z zakresu polityki, zapewniają one osiągnięcie oszczędności energii wymaganych na mocy art. 7 ust. 1 u odbiorców końcowych.

2. [...]

3. W przypadku wszystkich środków innych niż środki dotyczące podatków państwa członkowskie ustanawiają systemy pomiaru, kontroli i weryfikacji, w ramach których weryfikacji poddaje się przynajmniej statystycznie istotną i reprezentatywną próbę środków poprawy efektywności energetycznej wdrożonych przez strony uczestniczące lub uprawnione. Przedmiotowe pomiary, kontrole i weryfikacje są dokonywane w sposób niezależny od stron uczestniczących i uprawnionych.”;

(5) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Opomiarowanie gazu”;

b) w ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, by na tyle, na ile jest to technicznie wykonalne, uzasadnione finansowo i proporcjonalne do potencjalnych oszczędności energii, odbiorcy końcowi gazu ziemnego mieli możliwość nabycia po konkurencyjnych cenach indywidualnych liczników, które dokładnie oddają rzeczywiste zużycie energii przez odbiorcę końcowego i podają informacje o rzeczywistym czasie korzystania z energii.”;

c) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy państwa członkowskie wdrażają inteligentne systemy pomiarowe i rozpowszechniają inteligentne liczniki gazu ziemnego zgodnie z dyrektywą 2009/73/WE oraz w zakresie, w jakim tego dokonują.”;

(ii) skreśla się lit. c) i d);

d) skreśla się ust. 3;

(6) dodaje się art. 9a, 9b i 9c w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Opomiarowanie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby końcowi odbiorcy ciepła sieciowego, chłodu sieciowego i ciepłej wody użytkowej mieli możliwość nabycia po konkurencyjnych cenach liczników, które dokładnie oddają rzeczywiste zużycie energii przez odbiorcę końcowego.

W przypadku gdy energia cieplna lub chłodnicza lub ciepła woda użytkowa są dostarczane do budynku z centralnego źródła obsługującego większą liczbę budynków bądź z sieci ciepłowniczej lub chłodniczej, licznik musi być zawsze zamontowany na wymienniku ciepła lub na granicy dostawy.

Artykuł 9 b

Opomiarowanie podlicznikami i podział kosztów ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej

1. W budynkach wielomieszkaniowych i wielofunkcyjnych z własnym źródłem centralnego ogrzewania lub chłodzenia lub zaopatrywanych z sieci ciepłowniczej lub chłodniczej instaluje się indywidualne liczniki do pomiaru zużycia energii cieplnej lub chłodniczej lub ciepłej wody użytkowej dla każdego modułu budynku, jeżeli jest to technicznie wykonalne i efektywne kosztowo, tzn. proporcjonalne do potencjalnych oszczędności energii.

W przypadku gdy zastosowanie indywidualnych liczników nie jest technicznie wykonalne lub nie jest opłacalne, do pomiarów zużycia energii cieplnej w każdym module budynku, w celu pomiaru zużycia ciepła na każdym grzejniku stosowane są indywidualne podzielniki kosztów ciepła, chyba że dane państwo członkowskie wykaże, że montaż takich podzielników kosztów ciepła nie byłby opłacalny. W takich przypadkach można rozważyć alternatywne opłacalne sposoby pomiaru zużycia energii cieplnej. Każde państwo członkowskie jasno określa i publikuje kryteria ogólne, metodyki lub procedury określania braku wykonalności technicznej i braku opłacalności.

2. W nowych budynkach wielomieszkaniowych i w częściach mieszkalnych nowych budynków wielofunkcyjnych, o ile mają one centralne źródło ogrzewania dla ciepłej wody użytkowej lub są zaopatrywane z systemu ciepłowniczego, niezależnie od ust. 1 instaluje się indywidualne liczniki dla ciepłej wody użytkowej.

3. W przypadku gdy budynki wielomieszkaniowe i wielofunkcyjne zaopatrywane są z systemu ciepłowniczego lub chłodniczego lub gdy budynki takie przeważająco posiadają obsługujące je własne wspólne systemy ogrzewania lub chłodzenia, państwa członkowskie publikują w sposób przejrzysty wszelkie mające zastosowanie krajowe przepisy dotyczące podziału kosztów zużycia energii cieplnej, chłodniczej i ciepłej wody użytkowej w takich budynkach, aby zapewnić przejrzystość i dokładność rozliczania indywidualnego zużycia. W stosownych przypadkach przepisy takie obejmują wytyczne w sprawie sposobu podziału kosztów energii cieplnej lub ciepłej wody użytkowej, jak następuje:

- a) ciepłej wody na potrzeby bytowe;
- b) strat energii cieplnej w instalacji w budynku oraz energii cieplnej do celów ogrzewania powierzchni wspólnych (jeżeli klatki schodowe i korytarze są wyposażone w grzejniki);
- c) energii cieplnej do celów ogrzewania mieszkań.

Artykuł 9c

Wymóg zdalnego odczytywania

1. Do celów art. 9a i 9b liczniki i podzielniki kosztów ogrzewania zamontowane w dniu 1 stycznia 2020 r. lub po tej dacie [lub dacie transpozycji, jeśli ta data jest późniejsza] muszą być urządzeniami umożliwiającymi zdalny odczyt. Warunki wykonalności technicznej i opłacalności określone w art. 9b ust. 1 akapity pierwszy i drugi nadal mają zastosowanie.

2. Liczniki i podzielniki kosztów ciepła, które już zostały zainstalowane, ale nie posiadają funkcji zdalnego odczytu, zostają w nią wyposażone lub zostają zastąpione urządzeniami posiadającymi taką funkcję w terminie do dnia xxxx [10 lat po wejściu w życie niniejszej dyrektywy], chyba że dane państwo członkowskie wykaże, że nie jest to opłacalne.” ;

(7) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Informacje o rozliczeniach gazu”;

b) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy odbiorcy końcowi nie mają inteligentnych liczników, o których mowa w dyrektywie 2009/73/WE, państwa członkowskie zapewniają, w terminie do dnia 31 grudnia 2014 r., aby informacje o rozliczeniach były dokładne oraz oparte na rzeczywistym zużyciu, zgodnie z pkt 1.1 załącznika VII, w odniesieniu do gazu, w przypadku gdy jest to technicznie możliwe i ekonomicznie uzasadnione.”;

c) w ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „

Liczniki zamontowane zgodnie z dyrektywą 2009/73/WE podają dokładne informacje o rozliczeniach oparte na rzeczywistym zużyciu. Państwa członkowskie zapewniają, aby odbiorcy końcowi mieli możliwość łatwego dostępu do uzupełniających informacji dotyczących zużycia w przeszłości pozwalających na szczegółową samokontrolę.”;

(8) dodaje się art. 10a w brzmieniu:

„Artykuł 10a

Informacje o rozliczeniach i zużyciu w zakresie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej

1. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku zainstalowania liczników lub podzielników kosztów ciepła informacje o rozliczeniach i zużyciu były dokładne oraz oparte na rzeczywistym zużyciu lub odczytach podzielników kosztów ciepła, zgodnie z pkt 1 i 2 załącznika VIIa dla wszystkich użytkowników końcowych, to znaczy dla osób fizycznych lub prawnych nabywających energię ciepłą, energię chłodniczą lub ciepłą wodę użytkową dla ich własnego użytku, lub osób fizycznych lub prawnych zajmujących budynek lub indywidualny moduł w budynku wielomieszkaniowym lub wielofunkcyjnym zaopatrywany w energię ciepłą, energię chłodniczą lub ciepłą wodę użytkową z centralnego źródła, które nie mają bezpośredniej lub indywidualnej umowy z dostawcą energii.

Obowiązek ten może, jeżeli tak zostało przewidziane w państwie członkowskim oraz z wyjątkiem przypadku zużycia opomiarowanego podlicznikami w oparciu o podzielniki kosztów ciepła zgodnie z art. 9b, być spełniony przez wprowadzenie systemu regularnego dokonywania odczytów przez samych odbiorców końcowych lub użytkowników końcowych i przekazywania przez nich odczytów licznika. Jedynie w przypadkach gdy odbiorca końcowy lub użytkownik końcowy nie poda odczytu licznika za dany okres rozliczeniowy, rozliczanie jest oparte na zużyciu szacunkowym lub na stawce ryczałtowej.

Państwa członkowskie decydują, kto powinien być odpowiedzialny za dostarczanie informacji, o których mowa w ust. 1, użytkownikom końcowym, którzy nie mają bezpośredniej lub indywidualnej umowy z dostawcą energii.

2. Państwa członkowskie:

- a) wprowadzają wymóg, aby – w przypadku gdy dostępne są informacje na temat rozliczeń za energię i zużycia lub odczytów podzielników kosztów ciepła u użytkowników końcowych w przeszłości – były one na życzenie użytkownika końcowego udostępniane dostawcy usług energetycznych wskazanemu przez użytkownika końcowego;

- b) zapewniają, aby odbiorcom końcowym zaoferowano opcję elektronicznej formy informacji o rozliczeniach i rachunków oraz aby odbiorcy końcowi otrzymywali, na żądanie, jasne i zrozumiałe wyjaśnienie, w jaki sposób sporządzono ich rachunek, szczególnie w przypadkach, gdy rachunki nie są oparte na rzeczywistym zużyciu;
- c) zapewniają udzielanie odpowiednich informacji wraz z rachunkiem na podstawie rzeczywistego zużycia lub odczytów podzielników kosztów ciepła dla wszystkich użytkowników końcowych zgodnie z pkt 3 załącznika VIIa;
- d) mogą postanowić, że na życzenie odbiorcy końcowego przekazywanie informacji o rozliczeniach nie jest uznawane za wezwanie do zapłaty. W takich przypadkach państwa członkowskie zapewniają elastyczne formy dokonywania płatności.”;

(9) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

- a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Koszt dostępu do informacji o opomiarowaniu i rozliczeniach gazu”;

- b) skreśla się ust. 2;

(10) dodaje się art. 11a w brzmieniu:

„Artykuł 11a

Koszt dostępu do informacji o opomiarowaniu oraz rozliczeniach i zużyciu w zakresie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownicy końcowi otrzymywali wszystkie rachunki i informacje o rozliczeniach za zużycie energii nieodpłatnie oraz aby użytkownicy końcowi mieli również odpowiedni i bezpłatny dostęp do swoich danych dotyczących zużycia.

2. Niezależnie od przepisu ust. 1, podział kosztów informacji o rozliczeniach indywidualnego zużycia energii cieplnej, chłodniczej i ciepłej wody użytkowej dostarczanej w budynkach wielomieszkaniowych i wielofunkcyjnych zgodnie z art. 9b dokonywany jest nieodpłatnie. Kosztami zlecenia tego zadania stronie trzeciej, takiej jak dostawca usług lub lokalny dostawca energii, obejmującego opomiarowanie, przydział i rozliczanie rzeczywistego indywidualnego zużycia w takich budynkach, można obciążyć użytkowników końcowych w zakresie, w jakim wysokość tych kosztów jest uzasadniona.

3. W celu zapewnienia uzasadnionych kosztów usług związanych z opomiarowaniem podlicznikami, o których mowa w ust. 2, państwa członkowskie mogą stymulować konkurencję w sektorze tych usług poprzez podjęcie odpowiednich środków, takich jak zalecanie lub w inny sposób promowanie stosowania procedur przetargowych lub korzystania z interoperacyjnych urządzeń ułatwiających przełączanie pomiędzy usługodawcami.”;

(11) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 5 wprowadza się następujące zmiany:

(i) skreśla się akapit pierwszy i drugi;

(ii) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Operatorzy systemów przesyłowych i operatorzy systemów dystrybucyjnych muszą spełnić wymogi ustanowione w załączniku XII”;

b) skreśla się ust. 8;

(11a) w art. 20 ust. 6 odniesienie do art. 7 ust. 1 zastępuje się odniesieniem do art. 7a;

(12) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 22, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 4 grudnia 2017 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.”;

c) ust. 4 **i 5** [...] **otrzymują, odpowiednio**, oznaczenie ust. 5 **i 6**;

(13) w art. 24 dodaje się ust. 12 w następującym brzmieniu:

„12. Komisja przeprowadza ocenę niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 28 lutego 2024 r. i przedstawia sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Sprawozdanie to w szczególności analizuje, czy należy dokonać zmiany terminu końcowego określonego w art. 7 ust. 1 lit. b) **i czy należy dostosować wymogi i alternatywne podejście określone w art. 5 po roku 2030**. W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski dotyczące dodatkowych środków.”;

(14) załączniki zostają zmienione zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia XXXX r. [*Proszę wstawić datę: 24 miesiące po dacie wejścia w życie*]. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

do wniosku dotyczącego DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
zmieniającej dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej

ZAŁĄCZNIK

1. W załącznikach IV i V wprowadza się następujące zmiany:
2. a) w załączniku IV przypis 3 otrzymuje brzmienie: „(3) Ma zastosowanie w przypadku obliczania oszczędności energii w odniesieniu do energii pierwotnej przy wykorzystaniu podejścia oddolnego opartego na zużyciu energii końcowej. Dla oszczędności wyrażonej w kWh państwa członkowskie mogą zastosować współczynnik domyślny wynoszący 2,0. Państwa członkowskie mogą zastosować inny współczynnik, o ile jest to uzasadnione.”;
3. b) załącznik V otrzymuje brzmienie:

„Załącznik V

Wspólne metody i zasady obliczania oddziaływania systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej lub innych środków z dziedziny polityki na podstawie art. 7 ust. 1 i 2, art. 7a i art. 7b oraz art. 20 ust. 6

1. Metody obliczania oszczędności energii innych niż te wynikające ze środków podatkowych na potrzeby art. 7 ust. 1 i 2, art. 7a i art. 7b oraz art. 20 ust. 6.

Strony zobowiązane, uczestniczące lub uprawnione lub wykonujące organy publiczne mogą korzystać z następujących metod obliczania oszczędności energii:

- a) szacowana oszczędność odnosząca się do wyników wcześniejszych usprawnień dotyczących energii, monitorowanych w sposób niezależny, w podobnych instalacjach. Takie ogólne podejście jest nazywane podejściem „ex ante”;

- b) mierzona oszczędność, w przypadku której oszczędność wynikającą z zastosowania środka lub pakietu środków określa się poprzez wskazanie faktycznego zmniejszenia zużycia energii przy odpowiednim uwzględnieniu takich czynników jak dodatkowość, zajmowanie lokalu, poziomy produkcji i pogoda, które to czynniki mogą wywierać wpływ na zużycie. Takie ogólne podejście jest nazywane podejściem „ex post”;
 - c) oszczędność skalowana, w przypadku której stosuje się techniczne szacunki oszczędności. Podejście to może być stosowane wyłącznie w przypadku, gdy określenie solidnych danych pomiarowych dla konkretnej instalacji jest trudne lub nieproporcjonalnie kosztowne, np. zastąpienie sprężarki lub silnika elektrycznego o innej mocy znamionowej niż moc, na podstawie której dokonany został pomiar niezależnych danych o oszczędnościach, lub w przypadku, gdy te szacunki są opracowywane na podstawie metod i poziomów referencyjnych ustalonych na szczeblu krajowym przez wykwalifikowanych lub akredytowanych ekspertów, których działania są niezależne od stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych;
 - d) badana oszczędność, w przypadku której określa się reakcję odbiorców energii na porady, kampanie informacyjne, systemy etykietowania lub certyfikacji lub też inteligentne pomiary zużycia. Takie podejście można stosować wyłącznie w odniesieniu do oszczędności wynikającej ze zmian zachowania odbiorców energii.
2. Określając wielkość oszczędności energii osiągniętą dzięki środkowi w zakresie efektywności energetycznej na potrzeby art. 7 ust. 1 i 2, art. 7a i art. 7b oraz art. 20 ust. 6., stosuje się następujące zasady:
- a) należy wykazać, że oszczędności są dodatkowe w stosunku do tych, które uzyskano by tak czy inaczej bez działania stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych bądź wykonujących organów. W celu określenia, jakie oszczędności można zgłosić jako dodatkowe, państwa członkowskie biorą pod uwagę, jak zmieniłoby się zużycie energii i zapotrzebowanie na energię w przypadku braku danego środka z dziedziny polityki;

- b) oszczędności wynikające z wdrożenia obowiązkowych przepisów Unii uznaje się za oszczędności, które miałyby miejsce tak czy inaczej, a tym samym nie mogą być zaliczane na podstawie art. 7 ust. 1, z wyjątkiem oszczędności związanych z **minimalnymi wymogami dotyczącymi charakterystyki energetycznej nowych budynków oraz** renowacjami istniejących budynków pod warunkiem spełnienia kryterium istotności, o którym mowa w części 3 lit. h);
- c) uznane mogą zostać wyłącznie oszczędności przekraczające następujące poziomy:
4. (i) unijnych norm emisji dla nowych samochodów osobowych i nowych lekkich samochodów dostawczych w związku z wdrożeniem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009¹ i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2011²;
5. (ii) wymogów unijnych dotyczących wycofywania z obrotu określonych produktów związanych z energią w następstwie wdrożenia środków wykonawczych na mocy dyrektywy 2009/125/WE;
- d) dopuszczalne są polityki mające na celu wspieranie wyższej efektywności energetycznej produktów, urządzeń, budynków i elementów budynków, procesów lub rynków;

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 1).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2011 z dnia 11 maja 2011 r. określające normy emisji dla nowych lekkich samochodów dostawczych w ramach zintegrowanego podejścia Unii na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz.U. L 145 z 31.5.2011, s. 1).

- dd) oszczędności energii wynikające ze środków polityki propagujących instalację technologii energii odnawialnej [...] na małą skalę **na budynkach lub w budynkach mogą być uwzględniane na poczet spełniania wymogów w zakresie oszczędności energii zgodnie z art. 7 ust. 1. Ponadto w przypadku środków polityki wprowadzonych do celów art. 7 ust. 1 lit. b) można również uwzględniać maksymalnie 15 % energii ze źródeł odnawialnych wytworzonej w budynkach lub na budynkach na własny użytek. W obu przypadkach** obliczenie oszczędności [...] **musi spełniać** wymagania określone w niniejszym załączniku;
- e) polityki, które przyspieszają upowszechnianie się bardziej efektywnych energetycznie produktów i pojazdów, można zgłosić w całości pod warunkiem wykazania, że upowszechnienie ma miejsce przed upływem przewidywanego średniego cyklu życia produktu lub pojazdu bądź przed upływem zwykłego terminu wymiany produktu lub pojazdu, a oszczędności zgłasza się tylko w okresie do upływu przewidywanego średniego cyklu życia produktu lub pojazdu, który ma zostać wymieniony;
- f) propagując upowszechnianie środków w zakresie efektywności energetycznej, państwa członkowskie, w odpowiednich przypadkach, zapewniają, aby przestrzegane były normy jakości w odniesieniu do produktów, usług i stosowania środków lub aby były wprowadzane, w przypadku gdy jeszcze nie ma to miejsca;
- g) w celu uwzględnienia różnic klimatycznych między regionami państwa członkowskie mogą wybrać pomiędzy dostosowaniem oszczędności do wartości standardowej a dostosowaniem różnych oszczędności energii odpowiednio do różnic temperaturowych występujących między regionami;

- h) przy obliczaniu oszczędności energii bierze się pod uwagę cały czas obowiązywania środków. Można tego dokonać, obliczając oszczędności, jakie zostaną osiągnięte w związku z każdym indywidualnym działaniem w okresie między datą jego wdrożenia a, odpowiednio, dniem 31 grudnia 2020 r. lub dniem 31 grudnia 2030 r. Państwa członkowskie mogą także przyjąć inną metodę, która – według szacunków – pozwoli na osiągnięcie co najmniej takiej samej wielkości oszczędności ogółem. Jeżeli państwa członkowskie stosują inne metody, zapewniają, by wielkość oszczędności energii ogółem obliczona za pomocą tych innych metod nie przekraczała wielkości oszczędności energii, która byłaby wynikiem obliczeń przy zaliczaniu oszczędności, jakie zostaną osiągnięte w związku z każdym działaniem indywidualnym w okresie między datą jego wdrożenia a, odpowiednio, dniem 31 grudnia 2020 r. lub dniem 31 grudnia 2030 r.
3. Państwa członkowskie zapewniają spełnienie następujących wymogów dotyczących środków z dziedziny polityki przyjmowanych na mocy art. 7b i art. 20 ust. 6:
- a) środki z dziedziny polityki i działania indywidualne przynoszą weryfikowalne oszczędności końcowego zużycia energii;
 - b) odpowiedzialność, odpowiednio, każdej strony uczestniczącej, strony uprawnionej lub wykonującego organu publicznego została jasno określona;
 - c) oszczędności energii, które zostały lub mają zostać osiągnięte, są określane w przejrzysty sposób;
 - d) wielkość oszczędności energii, która jest wymagana lub która ma zostać osiągnięta za pomocą danego środka z dziedziny polityki, jest wyrażana w postaci zużycia energii pierwotnej lub końcowej z zastosowaniem współczynników konwersji określonych w załączniku IV;
 - e) roczne sprawozdanie dotyczące oszczędności energii osiągniętych przez strony uprawnione, strony uczestniczące i wykonujące organy jest przedstawiane, chyba że nie jest to wykonalne, i udostępniane publicznie wraz z danymi dotyczącymi rocznych tendencji w zakresie oszczędności energii;

- f) wyniki są monitorowane, a w przypadku gdyby postęp nie był zadowalający, podejmowane są odpowiednie środki;
 - g) oszczędności wynikające z działania indywidualnego nie mogą być zgłaszane przez więcej niż jedną stronę;
 - h) wykazuje się, że działania strony uczestniczącej, strony uprawnionej lub wykonującego organu publicznego były istotne dla osiągnięcia zgłoszonych oszczędności.
4. Przy określaniu oszczędności energii wynikającej ze środków w dziedzinie polityki związanych z podatkami, wprowadzonych na mocy art. 7b, mają zastosowanie następujące zasady:
- a) zaliczenie następuje jedynie w przypadku oszczędności energii wynikających ze środków podatkowych powyżej minimalnych poziomów opodatkowania mających zastosowanie do paliw zgodnie z wymogami dyrektywy Rady 2003/96/WE¹ lub dyrektywy Rady 2006/112/WE²;
 - b) elastyczność cen na potrzeby obliczania skutków środków podatkowych (energii) musi odzwierciedlać krótko- i długoterminowe reakcje popytu na energię na zmiany cen oraz musi być oszacowana w oparciu o aktualne i reprezentatywne oficjalne źródła danych;
 - c) oszczędność energii wynikającą z towarzyszących instrumentów polityki podatkowej, łącznie z zachętami podatkowymi lub wpłatami do funduszy, rozlicza się oddzielnie.

5. Powiadamianie o metodach

Państwa członkowskie zgłaszają Komisji zaproponowaną przez siebie szczegółową metodę funkcjonowania systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej oraz alternatywne środki, o których mowa w art. 7a i art. 7b oraz w art. 20 ust. 6. Tego rodzaju powiadomienie obejmuje, z wyjątkiem podatków, szczegółowe informacje na temat:

¹ Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 51).

² Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

- a) poziomu wymogu w zakresie oszczędności energii lub spodziewanych oszczędności w ciągu całego okresu od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r.;
- b) stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych lub wykonujących organów publicznych;
- c) odnośnych sektorów;
- d) środków z dziedziny polityki i indywidualnych działań przewidzianych w środkach z dziedziny polityki, w tym przewidywanych łącznych oszczędności energii ogółem dla każdego środka;
- e) okresu obowiązywania obowiązku dla systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej;
- f) działań przewidzianych przez środek w dziedzinie polityki;
- g) metody obliczeniowej, w tym sposobów określania dodatkowości i istotności oraz metod i poziomów referencyjnych stosowanych do oszczędności szacowanych i skalowanych;
- h) okresów obowiązywania środków i sposobu ich obliczania lub na czym się opierają;
- i) podejścia służącego uwzględnieniu różnych warunków klimatycznych w danym terytorium państwa członkowskiego;
- j) protokołów z monitorowania i weryfikacji odnośnie do środków na podstawie art. 7a i 7b oraz sposobów zapewnienia ich niezależności od stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych;
- k) w przypadku podatków powiadomienie zawiera szczegółowe informacje na temat:
 - (i) odnośnych sektorów i segmentu podatników;
 - (ii) wykonującego organu publicznego;
 - (iii) spodziewanych oszczędności;

- (iv) okresu obowiązywania środka podatkowego; oraz
- (v) metody obliczeniowej, z uwzględnieniem zastosowanej elastyczności cenowej i sposobu jej ustalenia.”.

2. W załączniku VII wprowadza się następujące zmiany:

- 6. a) tytuł otrzymuje brzmienie:
- 7. „Minimalne wymogi w zakresie rozliczeń i informacji o rozliczeniach na podstawie rzeczywistego zużycia gazu”;
- 8. b) dodaje się załącznik VIIa:

„Załącznik VIIa

**Minimalne wymogi w zakresie rozliczeń i informacji o zużyciu w odniesieniu do
ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej**

- 1. Rozliczenia na podstawie rzeczywistego zużycia lub odczytów podzielników kosztów ciepła

Aby umożliwić użytkownikom końcowym regulowanie ich własnego zużycia energii, rozliczenia muszą się odbywać na podstawie rzeczywistego zużycia lub odczytów podzielników kosztów ciepła co najmniej raz w roku.

- 2. Minimalna częstotliwość rozliczeń lub podawania informacji o zużyciu

Począwszy od dnia [XXX data transpozycji], w przypadku gdy zostały zainstalowane liczniki umożliwiające zdalny odczyt lub podzielniki kosztów ciepła, informacje o rozliczeniach lub o zużyciu w oparciu o rzeczywiste zużycie lub odczyty podzielników kosztów ciepła muszą być udostępniane nie rzadziej niż raz na kwartał na żądanie lub jeśli odbiorcy końcowi wybrali opcję otrzymywania elektronicznych rozliczeń, a w innych przypadkach dwa razy w roku.

Począwszy od dnia 1 stycznia 2022 r., w przypadku gdy zostały zainstalowane liczniki umożliwiające zdalny odczyt lub podzielniki kosztów ciepła, informacje o rozliczeniach lub o zużyciu w oparciu o rzeczywiste zużycie lub odczyty podzielników kosztów ciepła muszą być udostępniane nie rzadziej niż **raz na dwa** miesiące [...].

Z powyższego wymogu można zwolnić ogrzewanie i chłodzenie poza sezonem grzewczym/chłodniczym.

3. Minimum informacji, jakie należy ująć w rozliczeniu na podstawie rzeczywistego zużycia lub odczytów podzielników kosztów ciepła

Państwa członkowskie zapewniają udostępnienie użytkownikom końcowym razem z ich rachunkami następujących informacji sformułowanych w jasny i zrozumiały sposób **w oparciu o rzeczywiste zużycie lub o odczyty podzielnika kosztów**:

- a) rzeczywiste ceny bieżące i rzeczywiste zużycie energii lub całkowity koszt ciepła i odczyty podzielników kosztów ciepła;
- b) informacje na temat używanego koszyka paliw, z uwzględnieniem użytkowników końcowych zaopatrywanych przez lokalne źródła ogrzewania lub chłodzenia;
- c) porównanie bieżącego zużycia energii przez użytkowników końcowych z zużyciem w tym samym okresie poprzedniego roku w formie graficznej, z korektą na warunki klimatyczne odnośnie do ogrzewania i chłodzenia;
- d) informacje kontaktowe dotyczące organizacji konsumentów zrzeszających odbiorców końcowych, agencji energetycznych lub podobnych podmiotów, łącznie ze stronami internetowymi, gdzie możliwe jest uzyskanie informacji o dostępnych środkach poprawy efektywności energetycznej, porównaniach profili odbiorców końcowych lub obiektywnych technicznych specyfikacjach urządzeń pobierających energię.

Ponadto państwa członkowskie zapewniają udostępnienie użytkownikowi końcowemu sformułowanego w jasny i zrozumiały sposób, **w oparciu o rzeczywiste zużycie lub o odczyty podzielnika kosztów**, porównania z przeciętnym znormalizowanym lub referencyjnym użytkownikiem końcowym z tej samej kategorii użytkowników w ich rachunkach lub udostępnienie odesłania do tych informacji.”.